

Sygn. akt: I C 149/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dagmara Smerdzińska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2019 roku w Jędrzejowie na rozprawie

sprawy z powództwa P. F.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki P. F. kwotę 6900 zł (sześć tysięcy dziewięćset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki P. F. kwotę 2912 zł (dwa tysiące dziewięćset dwanaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

IV. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jędrzejowie kwotę 665,22 zł (sześćset sześćdziesiąt pięć złotych 22/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych

Sygn. akt I C 149/18

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 19 grudnia 2019 roku

W pozwie z dnia 19 marca 2018 roku P. F. żądała zasądzenia na swoją rzecz od Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 6900 zł

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu swego żądania strona powodowa wskazała, że kwota wskazana w pozwie stanowi uzupełniające zadośćuczynienie związane z urazem i cierpieniami jakich doznała P. F. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 29 sierpnia 2017 roku. Powódka wskazała, że w strona pozwana w ramach postępowania szkodowego przyznała jej kwotę 1100 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 sierpnia 2018 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska Towarzystwo (...) S.A. w W. wskazało, że żądanie powódki jest niezasadne, a przyznana jej kwota 1100 zł w ramach likwidacji szkody jest właściwa i adekwatna do zakresu szkody (k. 91 - 96).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2017 roku w J. powódka uczestniczyła w kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący pojazdem O. (...) nr rej (...), posiadający ubezpieczenie OC w Towarzystwie (...) S.A. w W. (okoliczności niesporne).

Powódka z miejsca zdarzenia została zabrana do szpitala w J., gdzie wykonano powódce TK głowy. W wyniku badania głowy nie stwierdzono zmian urazowych.

U powódki stwierdzono uraz szyi oraz stłuczenie klatki piersiowej. Powódce zalecono noszenie kołnierza szyjnego oraz skierowano do poradni ortopedycznej.

W dacie zdarzenia drogowego powódka odbywała staż w gabinecie stomatologicznym jako asystentka dentystyczna. W związku z tym, że stwierdzono brak możliwości wykonywania przez nią pracy po zdarzeniu i powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim, pracodawca rozwiązał z P. F. umowę o pracę.

Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od 30 sierpnia 2017 roku do 13 października 2017 roku. Przez 5 tygodni powódka nosiła kołnierz ortopedyczny i w tym czasie wymagała pomocy matki przy czynnościach higienicznych i spożywaniu posiłków.

Przez pierwszy okres po zdarzeniu powódka przebywała w domu, zrezygnowała z kontaktów towarzyskich.

Po zdarzeniu powódka korzystała z zabiegów fizjoterapeutycznych, na które zawozili ją rodzice lub brat.

Powódka po wypadku korzystała z pomocy psychologa, a także neurologa.

Po zdarzeniu powódka bała się jeździć samochodem, miała zawroty głowy, dolegliwości bólowe, cierpły jej ręce.

Dowód: faktura (k. 30), zwolnienia lekarskie (k. 121, 26, 27v, 206- 209), skierowanie (k. 204, 263, 274,275, 344-345, 377-379), karta pacjenta (...) (k. 10, 116), wynik badania radiologicznego (k. 11, 117), zlecenie (k. 11v), skierowanie (k. 12), dokumentacja medyczna (k. 201-204, 210-213, 265-268, 273, 290-296, 376), karta wizyty (k. 262, 269-270), zeznania świadków K. F. (k. 311 – 312 + nagranie rozprawy z dnia 15 listopada 2018 roku), H. F. (k. 312 – 313 + nagranie rozprawy z dnia 15 listopada 2018 roku), M. F. (k. 313 – 314 + nagranie rozprawy z dnia 15 listopada 2018 roku), zeznania powódki (k. 315 – 317 + nagranie rozprawy z dnia 15 listopada 2018 roku).

W wyniku zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2017 roku u powódki pojawił się chwilowy lęk i niepokój, który przeminął. Aktualnie powódka nie wymaga pomocy psychologa czy psychiatry.

Dowód: opinia psycholog I. Ś. (k. 320 – 323).

W wyniku zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2017 roku powódka doznała urazu kręgosłupa szyjnego typu „smagnięcie biczem” i powierzchniowego stłuczenia potylicy, co skutkowało dolegliwościami bólowymi oraz zawrotami głowy. W wyniku zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2017 roku powstał u powódki długotrwały uszczerbek na zdrowiu o charakterze neurologicznym w wysokości 2,5 %.

Dowód: opinia neurolog H. P. (k. 339 – 343).

W wyniku zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2017 roku powódka doznała urazu odcinka szyjnego kręgosłupa bez zmian pourazowych, urazu klatki piersiowej bez trwałych następstw o charakterze ortopedyczno – traumatologicznym. Powódka po zdarzeniu do zdrowia wracała przez około 2 miesiące i aktualnie nie wymaga leczenia ortopedycznego.

Dowód: opinia biegłego ortopedy – traumatologa R. H. (k. 366 – 367).

Pismem z dnia 8 września 2017 roku powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2017 roku.

Dowód: pismo (k. 31-32).

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 Towarzystwo (...) S.A. przyznało pozwanej kwotę 1100 zł tytułem zadośćuczynienia. Decyzję oparto na zaocznej opinii lekarza – specjalisty ortopedy i traumatologa.

Pismami z dnia 28 listopada 2017 roku i 20 grudnia 2017 roku strona pozwana odmówiła wypłaty dalszych kwot zadośćuczynienia.

Dowód: pisma (k. 36, 39-41), opinia prywatna (k. 102- 106).

Powódka ma 23 lata, pracuje jako asystentka stomatologiczna i zarabia około 2000 zł. Nie ma żadnego majątku i długów.

Dowód: zeznania powódki (k. 315 – 317 + nagranie rozprawy z dnia 15 listopada 2018 roku).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że bezspornym był fakt odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia drogowego z dnia 29 sierpnia 2017 roku. Okoliczność ta została przyznana przez stronę pozwaną.

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc (rozstrój zdrowia, uszkodzenie ciała) Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę.

W myśl wskazanego przepisu zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać tylko w przypadkach w ustawie przewidzianych m.in. w przypadku uszkodzenia ciała, nadto może przyznać to zadośćuczynienie wyłącznie w przypadku odpowiedzialności deliktowej (nie jest to możliwe w przypadku odpowiedzialności kontraktowej).

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są powstanie szkody (uszczerbku w dobrach prawnie chronionych), czyn niedozwolony (zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy) oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą (Komentarz do kodeksu cywilnego, księga trzecia - zobowiązania tom I Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1996 rok).

Uszkodzenie ciała polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka np. rany, złamania, natomiast rozstrój zdrowia polega na zakłóceniu w funkcjonowaniu poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia np. zatrucie (Komentarz do kodeksu cywilnego, księga trzecia - zobowiązania tom I pod redakcją Gerarda Bieńka Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1999 rok) .

Niewątpliwym jest w ocenie Sądu, że powódka w dniu 29 sierpnia 2017 roku doznała urazu kręgosłupa szyjnego typu „smągnięcie biczem” i powierzchniowego stłuczenia potylicy, co skutkowało dolegliwościami bólowymi oraz zawrotami głowy. Skutkiem tego zdarzenia jest długotrwały uszczerbek na zdrowiu o charakterze neurologicznym w wysokości 2,5 %. Nadto

Okoliczności te wynikając z dokumentacji medycznej powódki oraz wiarygodnej opinii biegłej H. P..

Nadto w wyniku zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2017 roku powódka doznała urazu klatki piersiowej co skutkowało koniecznością powrotu do zdrowia przez około 2 miesiące. Okoliczności te wynikając z dokumentacji medycznej powódki oraz wiarygodnej opinii biegłego R. H..

Zatem w ocenie Sądu został spełniony warunek konieczny do zasądzenia na rzecz powódki stosownej kwoty zadośćuczynienia.

Przyznanie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne i zależy od uznania oraz oceny Sądu konkretnych okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 27.08.1969 roku I PR 224/69 OSNCP 1970 rok poz. 110).

Fakultatywność zadośćuczynienia nie oznacza jednak jego dowolności, a odmowa jego przyznania musi być obiektywnie uzasadniona.

Przepis art. 445 kc nie zawiera kryteriów jakimi Sąd winien się kierować ustalając wysokość zadośćuczynienia. Kryteria ta zostały natomiast wypracowane przez doktrynę jak również orzecznictwo, głównie Sądu Najwyższego.

Przyznanie zadośćuczynienia wiąże się zawsze z krzywdą, ujmowaną jako cierpienie fizyczne, ból oraz cierpienie psychiczne, czyli ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Ma ono na celu złagodzenie tych cierpień, jest rekompensatą za krzywdy i przyznaje się je jednorazowo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 roku I ACa 1131/05 lex 194522).

Przyznając zadośćuczynienie Sąd winien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia, uwzględniać wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy,

o którym decydują przede wszystkim rodzaj uszkodzeń ciała, nieodwracalny charakter, długotrwałość i przebieg leczenia, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, wiek pokrzywdzonego (wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 roku II CK 131/03 lex 327923; wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 roku V CSK 245/07 lex 369691).

Zasada miarkowania zadośćuczynienia nie może oznaczać jednak przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości jak zdrowie, integralność cielesna, kryteria jego przyznania muszą być zawsze oceniane indywidualnie w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego; wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego (wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 roku I CSK 384/07 lex 351187).

Powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz uzupełniającego zadośćuczynienia w kwocie 6900 zł

W ocenie Sądu okres leczenia powódki, pobyt w szpitalu bezpośrednio po zdarzeniu, ograniczenia w funkcjonowaniu w życiu codziennym, utrata pracy, okres przebywania na zwolnieniu lekarskim i wysokość uszczerbku na zdrowiu, przemawiały za przyjęciem zasadności żądania P. F.

Nie bez znaczenia jest i to, że powódka po wypadku cierpiała na dolegliwości bólowe, wymagała pomocy matki przy czynnościach dnia codziennego, co wynika z wiarygodnych zeznań powódki oraz świadka H. F..

Sąd decydując o wysokości zadośćuczynienia nie mógł pominąć także samych okoliczności zdarzenia, które było nagłe i dla powódki wiązało się z dużym stresem, a które przez nią nie było zawinione. Powódka w dacie zdarzenia była młodą kobietą, która dopiero rozpoczynała swą drogę zawodową. Gdyby nie wypadek powódka mogłaby pracować i zdobywać doświadczenie zawodowe. Nadto nie musiałaby rezygnować z życia towarzyskiego. Wypadek P. F. odczuła także w sferze emocjonalnej, co wynika z wiarygodnej opinii biegłej I. Ś.

Wskazane okoliczności zostały wzięte także pod uwagę przez Sąd.

W ocenie Sądu przyznana przez stronę pozwaną kwota 1100 zł była zbyt mała, miała jedynie charakter symboliczny i nie uwzględniała wszystkich wskazanych wyżej okoliczności, a opierała się jedynie na lakonicznej i zaocznej opinii lekarza.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie należne powódce, uwzględniające wszystkie wskazane wyżej okoliczności sprawy i aktualny stan zdrowia P. F. winno wynosić łącznie 8000 zł.

Ostatecznie zatem z kwoty 8000 zł należało odjąć kwotę 1100 zł, co dało kwotę 6900 zł. Dodać należy, że wskazana kwota jest kwotą ostatecznego zadośćuczynienia, albowiem powódka nie wniosła o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przeszłość.

W ocenie Sądu kwota ta stanowi rekompensatę za wszelkie cierpienia i krzywdy jakich powódka doznała w skutek zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2017 roku. Nadto kwota ta jest adekwatna do sytuacji finansowej powódki i z pewnością jest dla niej znacząca.

Sąd zasądził odsetki od dnia 21 grudnia 2017 roku, a zatem od dnia następnego po ostatecznej decyzji strony pozwanej w zakresie braku podwyższenia przyznanego powódce zadośćuczynienia. W ocenie Sądu w tej dacie zakończyło się postępowanie szkodowe i od tej daty strona pozwana pozostawała w zwłoce wobec powódki.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt I wyroku.

Sąd oddalił w pkt II wyroku żądanie w zakresie odsetek za okres od 19 października 2017 roku do dnia 20 grudnia 2017 roku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 kpc.

Powódka w zasadzie wygrała niniejszy proces w 100 % zatem należał się jej zwrot wszelkich poniesionych kosztów procesu. Powódka w niniejszej sprawie poniosła tytułem kosztów procesu kwotę 2912 zł, na którą złożyły się kwoty:

- 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa
- 750 zł wydatek związany z opiniami biegłych
- 345 zł opłata od pozwu
- 1800 zł wynagrodzenie pełnomocnika ustalone od wartości przedmiotu sporu na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie

W pkt IV wyroku orzeczono na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. tj. 2010 rok nr 90 poz. 594 z późn. zm).

W sprawie powstały nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 665,22 zł, stanowiące koszt wynagrodzenia biegłych.

Z uwagi na przegraną strony pozwanej to (...) S.A. winna uiścić wskazaną kwotę.